

Unionen — Maastricht

HD

5/5-94

Med forhandlingsresultatet er fiskernes og bøndernes behov og økonomiske kår sikret, det mener fagfolk her og i våre naboland. Dessuten gir avtalene flere nye muligheter. Men nei-siden sier nei, uansett. Fordømmelse nord og ned var deres bidrag både før og etter at forhandlingsresultatet forelå. Regjeringen hadde ikke forhandlet om det vesentlige, hevdet nei-siden. Det vesentlige etter deres mening er unionen, dvs. Maastrichttraktaten. For nei-siden betyr den markedsliberalisme, fri flyt av kapital som påtvinger «folk flest» nød og arbeidsløshet. Som

nasjon mister vi sjølråderetten, selv 17. mai tas fra oss, osv.

Nei-siden forvrenger unionen/Maastricht. Traktaten slår fast innledningsvis at EU-landene i fellesskap skal «fremme likevektig, holdbar økonomisk og sosial framgang» og «å skape bæredyktig og ikke inflasjonsdrivende vekst som tar hensyn til miljøet». Hovedmålet med unionstraktaten er ikke vekst for enhver pris. I virkeligheten er unionstraktaten et sett av prioriteringer og målsettinger for EU-unionen for de nærmeste ca. 5—10 år. Altså prinsippvedtak som må justeres underveis før tiltakene kan settes ut i livet. Et samlet Norden — hvis vi blir medlemmer — vil få flere muligheter til å påvirke de endelige resultater. Jfr. bl.a. det svenske Senterpartiets uttalelser om dette.

Det er to vesentlige tiltak i unionstraktaten som nei-siden særlig mistenkeliggjør. Det gjelder unionens mål å skape en felles mynt og sentralbank. Det andre gjelder en felles utenriks- og sikkerhetspolitikk.

En økonomisk union med en felles valuta og en felles sentralbank, vil sikre økonomisk stabilitet. Det vil hindre spekulasjoner og devalueringer som skader naboland. Det forutsettes at EU-landene tilstreber lav inflasjon og kontroll med budsjettunderskudd og statsgjeld. Dette vil gi nye investeringer og flere arbeidsplasser, hvis man opptrer samordnet og i fellesskap. Alle EU-land vil være tjent med dette.

En felles utenriks- og sikkerhetspolitikk vil kreve en samordnet felles holdning til omverden, og en samordning av felles sikkerhets- og forsvarsstyrker. Etter Berlin-murens fall og USAs og Canadas tilbaketrekking av styrker fra Europa, må NATO omformes til nye oppgaver og overta et større ansvar for forsvaret på vår side av Atlanterhavet. Denne omforming er allerede i gang. Det finner sted en koordinering mellom EU og NATO hvor Vestunionen (VEU) trekkes inn som Europas arm av det samlede NATO-forsvaret.

I dette land er tiltroen til NATO stor, ifølge meningsmålinger mener over 72% av folk i alle partier at NATO trygger freden, unntatt i SV hvor bare 54% tror på NATO. Flere av de land som søker EU-medlemskap både i Norden og i Øst-Europa søker samtidig ly under EU/NATO/VEUs sikkerhetsparaply.

Bare innenfor en nokså snever venstrefløy (SV/SME) er NATO-motstanden ennå levende. De søker en såkalt «all-europeisk» løsning hvor nedrustningsorganisasjonen KSSE skal gi trygghet, mens vårt eget land skal isoleres. Imidlertid har KSSE ikke noe sikkerhets- eller varslingsapparat, og ingen styrker til å løse kriseoppdrag eller sikre freden.

Europaunionen er det eneste tyngdepunkt i Europa med ressurser og muligheter til å løse de enorme oppgaver vår verdensdel står overfor. Her fins vår utfordring. Her fins bearbejdede planer for løsning av de fleste påtrengende oppgaver. Vi må si ja til forpliktende samarbeid med demokratiene innefor EU. Et nei-svar er helt i utakt med vår nasjons vilje til å løse store oppgaver.

Kåre Nordby